

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **U. Ch. O.**
narozen X.
státní občan Nigerijské federativní republiky
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
Křížíkova 8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2024, č. j. KRPS-64755-17/ČJ-2024-010022, o zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá přezkumem rozhodnutí o správním zajištění cizince, k jehož zajištění došlo podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy z důvodu, že nevystoval

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

z území České republiky (ČR) ve lhůtě stanovené v již pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění.

I. Vymezení věci

2. Žalobce je státním občanem Nigérie, který nejméně od roku 2006 fakticky pobývá na území České republiky, od roku 2007 zde měl udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka. V České republice uzavřel manželství s českou státní občankou K. K., současně zde má nezletilou dceru N. A. O. jejíž matkou je česká státní občanka M. F.. V letech 2008 až 2010 žalobce nabízel v centru Prahy k prodeji psychotropní látky, za což byl opakovaně pravomocně odsouzen pro trestný čin nedovolené výroby omamných a psychotropních látek a jedů, poprvé (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 12. 2008, sp. zn. 44 T 90/2008) k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem v trvání tří let, podruhé (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 2. 2011, sp. zn. 7 T 68/2010) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 40 měsíců. V době výkonu trestu mu bylo z moci úřední zrušeno povolení k trvalému pobytu. Jeho nezletilá dcera mezitím odcestovala se svou matkou M. F. do Itálie, kde však byla matka odsouzena k výkonu trestu odnětí svobody, načež se nezletilá dcera navrátila do České republiky a byla zde svěřena do péče příbuzných. Z výkonu trestu byl žalobce podmíněčně propuštěn 7. 2. 2013, poté mu byly opakovaně udělovány blokové pokuty za pobyt na území bez platného titulu. On sám tou dobou pobýval u přátel, se svou manželkou ani matkou dcery se nestýkal, dceři však přispíval finančními částkami. V roce 2015 byl znovu trestně odsouzen za prodej psychotropních látek (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 9 T 91/2015), tentokrát k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců. V průběhu výkonu tohoto trestu zahájil žalovaný vůči žalobci řízení o správním vyhoštění, které skončilo vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPA-191349-148/ČJ-2014-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění“) jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území České republiky po dobu 5 let, přičemž odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o vyhoštění bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 3. 2017, č. j. CPR-14244-19/ČJ-2016-930310-VC43 (dále jen „odvolací rozhodnutí o vyhoštění“; spolu s prvostupňovým dále souhrnně jen „**rozhodnutí o správním vyhoštění**“). V důsledku toho byl žalobce zaevidován v systému Evidence nežádoucích osob (ENO) s účinností od 8. 3. 2017 do 5. 1. 2029. Správní žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2017, č. j. 4 A 29/2017-47, následně byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017-22, zamítnuta i kasační stížnost. Žalobce následně v letech 2020 až 2023 podal několik žádostí o mezinárodní ochranu, které však byly zamítány, stejně jako navazující správní žaloby i kasační stížnosti. Dne 6. 12. 2023 byl žalobci vydán výjezdní příkaz č. GA0296789 s platností do 4. 1. 2024 (dále jen „**výjezdní příkaz**“).
3. Dne 7. 3. 2024 prováděla policejní hlídka (příslušníci žalovaného) šetření v depu v Modleticích, kde mezi přítomnými pracovníky našla i žalobce. Po jeho ztotožnění bylo zjištěno, že mu již uplynula doba platnosti výjezdního příkazu, navíc je vůči němu nadále účinné rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž je osobou pobývajícím na území bez platného titulu. Na základě toho byl žalobce odveden na služebnu žalovaného, kde za přítomnosti tlumočníka podal vysvětlení. Vypověděl, že je občanem Nigérie, kde má bratra, v České republice má nezletilou dceru N. A., která je českou občankou žijící v Kladně, v současné době je ale v péči paní Z. P.. Žalobce má dále v České republice partnerku L. F., která

s žalobcem nežije ve společné domácnosti, ale žije v Kladně. On sám se nyní zdržuje na adrese X, kde má pronajatý byt v rámci spolubydlení, měsíčně hradí 8 500 Kč. V České republice má práci se stálým příjmem 30-35 tisíc Kč, má zde zdravotní pojištění, nemá zde žádné dluhy ani pohledávky. Na dceru přispívá výživné částkou 2 000 Kč měsíčně. K dotazu, proč nevystoupal po uplynutí platnosti výjezdního příkazu (tedy po datu 4. 1. 2024), žalobce uvedl nutnost platit výživné na nezletilou dceru N. A., se kterou se schází pravidelně každý víkend. O tom, že se nachází v režimu správního vyhoštění a že je evidován v ENO, dle svých slov nevěděl. Prostředky na vycestování sice má, ale v Nigérii by se již neměl kam vrátit, oblast jeho původu je zničena. Byl by schopen složit za sebe finanční záruku, pokud by to byla částka, kterou by si mohl dovolit. Spolu s žalobcem byla při podání věci jeho zástupkyně Mgr. V. K., která poukázala na to, že žalobce již v plné míře vykonal uložený trest, pobývá na jím uvedené adrese, má stálý příjem ze zaměstnání, je již socializován a jeho nezletilá dcera je na něm závislá, navíc je její jediný přímý příbuzný, proto jsou u něj dány důvody, pro které nemůže vycestovat.

4. V návaznosti na uvedené žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2024, č. j. KRPS-64755-24/ČJ-2024-010022 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), rozhodl o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 172 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)

II. Obsah žaloby

5. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nesprávném právním posouzení, je šablonovité a vnitřně rozporné, založeno pouze na obecných úvahách a nepravdivých tvrzeních, bez zkoumání proporcionality omezení osobní svobody.
6. Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně a neadekvátně odůvodnil délku uloženého zajištění, kterou považuje za hrubě nepřiměřenou.
7. Žalobce se dále ohrazuje se proti závěrům žalovaného, že nemá na území České republiky žádné sociální vazby, že jeho setrvání je čistě ekonomického charakteru a že nepřispívá na svou nezletilou dceru či se o ni nestará. Žalobce chce zůstat na území České republiky, proto zde také požádal o humanitární azyl či doplňkovou péči [*zjevně myšleno doplňkovou ochranu – pozn. soudu*]. Dosud však nemá k dispozici rozhodnutí ve věci vedené NSS pod sp. zn. 7 As 186/2022, v němž byla rozšířenému senátu předložena otázka posuzování soukromého a rodinného života ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu [*v žalobě je zjevně míněn § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“)*]. Žalobce považuje za nutné upozornit na tu skutečnost, že sňatek mu nebyl odsouhlasen právě proto, že stále je v právní moci rozhodnutí o vyhoštění na dobu 5 let [*v žalobě zjevně omylem uváděn odkaz na rozhodnutí z roku 2014 z 15.11.2014, pod KRPA-191349/ČJ-2014-000024, jež se však neshoduje s identifikací rozhodnutí o správním vyhoštění dle správního spisu – pozn. soudu*]. Od vykonání posledního trestu 28. 6. 2020 žalobce stále pracuje, má od zaměstnavatele příslibenou další práci, dodržuje právní předpisy a poučil se z minula. Má od prosince 2023 požádáno o přechodný pobyt, avšak tato žádost dosud nebyla vyřízena.
8. Žalobce dále upozorňuje, že žalovaný nevzal v potaz situaci v Nigérii, kde se bezpečnostní poměry od vydání závazného stanoviska zásadním způsobem změnily k horšímu. Žalobce navíc nepodepsal souhlas s dobrovolným návratem do Nigérie. Nezohlednění poměrů

v Nigérii považuje žalobce za nedostatečné zohlednění podmínek k vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

9. Žalobce rovněž zdůrazňuje, že má na území České republiky významné sociální a rodinné vazby. Jeho nezletilá dcera N. A. je na něj silně psychicky i ekonomicky vázána. Měl v úmyslu uzavřít sňatek s L. F., avšak o tomto úmyslu se při podání vysvětlení u žalovaného nezmiňoval, neboť nechtěl upozorňovat na soužití nesezdaných osob. V souvislosti s rodinným soužitím žalobce dále popisuje průběh svého pobytu v Česku od roku 2006 přes narození dcery, umístění její matky do výkonu trestu a její následné přestěhování do Itálie, v důsledku čehož měla dcera s matkou minimální kontakt. Žalobce se o svou nezletilou dceru nyní stará, přispívá na ni a je s ní neustálým osobním kontaktem, chtěl se oženit s její tetou L. F. a vytvořit jí rodinné zázemí. Jmenovaná je přitom ochotna žalobcova tvrzení potvrdit. Jeho zadržení pro účely vyhoštění je proto v přímém rozporu s jeho snahou udržet fungující svazek a rodinný život.
10. Žalobce dále považuje zajištění za nepřiměřené, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala nezbytnost zajištění. V jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, zejména uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí odkázal na judikaturu NSS ukládající zvážit majetkové, osobní a rodinné poměry cizince a přiměřenost zásahu, jakož i charakter porušení jeho povinností, avšak při samotném hodnocení možnosti uložení zvláštního opatření toto nezohlednil. Argumentaci žalovaného ohledně nemožnosti uložit zvláštní opatření považuje žalobce za rozpornou s obsahem správního spisu a za projev svévole. Není pravdivé tvrzení žalovaného, že by žalobce byl nedohledatelný a že v jeho případě se jedná o formu krátkodobého ubytování na bližší neznámé adrese. Žalobce adresu svého pobytu sdělil. Skutečnost, že tato adresa není registrována, je důsledkem toho, že mu vypršelo jeho pobytové oprávnění, logicky tedy nemůže být nikde nahlášen. Žalobce sice neváže žádná povinnost pobývat na jím sdělené adrese, avšak opatření dle písm. a) může tuto povinnost bez obtíží konstituovat, což žalovaný zcela opomíjí. Rovněž nelze souhlasit se závěry žalovaného o nemožnosti aplikovat opatření dle písm. c) založenou na důvodech, že opakovaně neodcestoval z území České republiky a je nedohledatelný. Sdělil-li žalobce adresu svého pobytu, pak je dohledatelný, a rovněž není pravdou, že by se v minulosti nedostavoval za účelem řešení legalizace svého pobytu.
11. Žalobce konečně namítá, že v napadeném rozhodnutí je velmi zdůrazňováno, že se dopouštěl protiprávních jednání, z čehož žalovaný následně dovozuje žalobcovu nedůvěryhodnost a nebezpečnost. Závěry žalovaného, že se žalobce bude i v budoucnu chovat protiprávně, jsou však zcela nedostatečně ověřeny, jsou odůvodněny zcela obecně a jsou i v rozporu s obsahem správního spisu.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnuje nosné důvody napadeného rozhodnutí, na jejichž závěrech setrvává. V reakci na vlastní žalobní argumentaci zdůrazňuje, že žalobce mylně chápe zajištění jako trest, o to v napadeném rozhodnutí nešlo. Důvodem pro zajištění byla skutečnost, že ze strany žalobce nedošlo k vycestování ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a nikoliv jeho předchozí protiprávní jednání. Ostatní žalobní námitky považuje za účelové. Žalobu navrhuje zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost nepovolení vstupu a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, č. 3933/2019 Sb. NSS., a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, č. 3/2020 Sb. NSS). Soud vzal toliko na vědomí, že po vydání napadeného rozhodnutí žalobce podal dne 11. 3. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany a že na základě toho došlo k jeho opětovnému zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 3. 2024, č. j. OAM-373/BA-BA01-VL16-PS-2024 (dále jen „rozhodnutí ministerstva o přezajištění“), které je však samostatně přezkoumatelné a nemá vliv na správnost či zákonnost nyní přezkoumávaného napadeného rozhodnutí.
16. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, nebo žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl ve věci bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
17. Žaloba je nedůvodná.
18. Soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty“* (podle rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální oponenturu již vyslovených (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, odst. 16).
19. To je případ i nyní projednávané žaloby, v níž je část žalobních bodů formulovány značně všeobecně. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce je v soudním řízení od počátku zastoupen českou advokátkou, tudíž je bezpředmětné zvažovat otázku jazykové bariéry či neznalost tuzemských předpisů při formulaci příslušných žalobních bodů. Část z nich je přitom založena na zdůrazňování pojmů jako nepřezkoumatelnost, vnitřní rozpornost, nepravdivost či nezákonnost, ovšem nezřídka bez bližšího vysvětlení, v čem konkrétně jsou tyto namítané nedostatky spatřovány. Vzhledem k míře obecnosti daných žalobních bodů soud v téže míře obecnosti konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel (setrvávání žalobce na území při současné existenci pravomocně uloženého správního vyhoštění a uplynutí doby stanovené ve výjezdním příkazu), podle jakého zákonného ustanovení jej kvalifikoval jako důvod pro zajištění [naplnění důvodu podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] a jaké skutečnosti vzal za rozhodné při úvaze o nemožnosti uložit jiné opatření k realizaci uloženého vyhoštění (žalobcova trestní minulost, opakovaná protiprávní jednání a jeho zaevidování v ENO až do roku 2029). Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné, netrpí vnitřní rozporností a skutečnosti v něm uváděné mají oporu v obsahu správního spisu. Jakkoli mnohé části napadeného rozhodnutí působí mnohdy úsečně a nelze je považovat za argumentačně příliš přesvědčivé, tak to nemění nic na tom, že lze rozpoznat, na jakých

skutkových a právních důvodech napadené rozhodnutí stojí, přičemž tyto důvody lze plně přezkoumat.

20. Soud se proto dále zaměřil na přezkum samotné zákonnosti zajištění:
21. Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61). Zajištění není trestem, ale jen prostředkem k dosažení účelu zajištění (v posuzované věci realizace správního vyhoštění), při jeho ukládání je proto třeba vždy sledovat, zda lze zajištěním tohoto účelu vůbec dosáhnout (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 As 495/2019-47, č. 4085/2020 Sb. NSS). Na druhou stranu, „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění [...], ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
22. V nyní posuzované věci bylo rozhodnuto o zajištění na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *[p]olice je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*“
23. V nyní posuzované věci bylo rovněž vůči žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci již dne 8. 3. 2017, a které rovněž obstálo i v soudním přezkumu (viz odst. 2 výše). Toto rozhodnutí o správním vyhoštění bylo pro žalovaného závazné [§ 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Jinak řečeno, žalovaný musel při svém rozhodování akceptovat existenci pravomocně uloženého správního vyhoštění a neměl prostor k této skutečnosti nepřihlížet. Obdobně žalovaný musel přihlížet k existenci výjezdního příkazu, jehož platnost skončila dne 4. 1. 2024 (opět viz odst. 2 výše). Jestliže se i po tomto datu žalobce nacházel na území České republiky, pak žalovaný tuto skutečnost správně kvalifikoval jako naplnění zákonného důvodu pro zajištění dle shora citovaného § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto hlediska jsou závěry napadeného rozhodnutí správné.
24. Značná část žalobních bodů se s podstatou žalovaným shledaného důvodu pro uložení zajištění zcela míjí.
25. Příkladem této zcela mimoběžné žalobní argumentace jsou tvrzení o podání žádostí o azyl či doplňkovou ochranu. Podání žádostí tohoto druhu není překážkou pro naplnění předmětné podmínky pro zjištění spočívající v nevycestování z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Podání některého druhu žádosti o mezinárodní ochranu může představovat důvod pro tzv. „přezajištění“, tj. změnu stávajícího režimu zajištění podle zákona o pobytu cizinců na zajištění v režimu zákona o azylu (srov. § 46a zákona o azylu). Přesně k tomu ostatně i po vydání napadeného rozhodnutí došlo, neboť dne 11. 3. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a o dva dny později došlo k vydání rozhodnutí ministerstva vnitra o přezajištění (viz odst. 15 výše). Jak ovšem

již bylo naznačeno, tato skutečnost nemá vliv na zákonnost předchozího zajištění učiněného v režimu zákona o pobytu cizinců, jež je předmětem přezkumu v nyní posuzované věci.

26. Z hlediska naplnění podmínek dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona pobytu cizinců je rovněž nerozhodné, zda žalobce od vykonání posledního trestu stále pracuje, zda má od svého zaměstnavatele příslibenou další práci, a jak se staví ke své trestní minulosti. Tyto otázky mohou mít určitou relevanci ve vztahu k úvaze o uložení některého ze zvláštních opatření (k tomu srov. odst. 34 až 35 níže), nikoliv však ve vztahu ke správnosti hodnocení základní otázky, zda došlo k vycestování ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
27. Se zákonností důvodů pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona pobytu cizinců rovněž nijak nesouvisí otázka, zda při udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023, podle něhož bylo – za splnění dalších podmínek – možno udělit doplňkovou ochranu též cizinci, jehož vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Předmětem napadeného rozhodnutí však nebylo posuzování žádosti o mezinárodní ochranu (tím méně podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2023), nýbrž posouzení podmínek podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona pobytu cizinců, tj. zda došlo či nedošlo k vycestování v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Z hlediska naplnění podmínek dle posledně zmiňovaného ustanovení bylo bezpředmětné činit úvahy o tom, zda jsou či nejsou současně naplněny i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Soud zde nijak nepředjímá, zda žalobci v budoucnu může či nemůže být udělena doplňková ochrana (popř. jiný druh mezinárodní ochrany). Tuto otázku je však třeba řešit až teprve v rámci posouzení jeho žádosti ze dne 11. 3. 2024, o které však dosud ani nebylo rozhodnuto, a která proto z logiky věci zatím ještě ani nemůže být předmětem soudního přezkumu.
28. Pokud jde o v žalobě zmiňované řízení u rozšířeného senátu NSS pod sp. zn. 7 Azs 186/2022, zdejší soud pouze pro úplnost připomíná, že ve zmiňované věci již rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48 (na něž navazoval rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-58), přičemž jím podaný výklad se týkal zpřesnění rozsahu udělování doplňkové ochrany § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023. Jak ale bylo uvedeno v předchozím odstavci, předmětem napadeného rozhodnutí je zajištění uložené z důvodu uplynutí doby pro vycestování stanovené správním rozhodnutím, a nikoliv posouzení podmínek pro udělení či neudělení doplňkové ochrany, tato otázku bude teprve předmětem posouzení žalobcovy žádosti ze dne 11. 3. 2024. Zcela nad rámec lze nicméně podotknout, že vzhledem k datu podání dané žádosti budou závěry zmiňovaného usnesení RS NSS ze dne ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, pravděpodobně velmi omezeně aplikovatelné, neboť se vyjadřovaly k právní úpravě účinné do 30. 6. 2023, tj. k právní úpravě účinné před podáním žalobcovy poslední žádosti o mezinárodní ochranu.
29. Další žalobní body již obsahově směřují do předmětu zajištění, ani tyto však soud neshledal důvodnými.
30. Značná část žalobních námitek poukazuje na nemožnost žalobce opustit území České republiky kvůli nutnosti zaopatřovat nezletilou dceru N. A., čímž je zpochybňován účel uloženého zajištění. Jakkoli soud chápe nelehkost žalobcovy situace, tak těmto námitkám nemůže přisvědčit. Nelze totiž přehlédnout, že předmětná otázka již byla do značné míry vyřešena v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění, které obstálo též v soudním přezkumu, přičemž NSS v rámci vypořádání žalobcovy kasační stížnosti konstatoval, že v souvislosti

s uloženým správním vyhoštěním „[k] určitému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele [žalobce - pozn. zdejšího soudu] samozřejmě může dojít, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že na území České republiky žije nezletilá dcera stěžovatele, přičemž ovšem nelze přehlédnout, že určení otcovství k ní se dle obsahu spisu domáhá také další muž. Důsledky vyhoštění stěžovatele tedy sice dopadají nejen na jeho osobu, ale rovněž na jeho nezletilou dceru, o kterou však stěžovatel osobně nijak nepečuje a nevychovává ji; pouze ji příležitostně navštěvuje. Nejvyšší správní soud si je sice vědom skutečnosti, že stěžovatel se na výživě N. A. snaží podílet placením výživného, což v případě, že se bude nucen navrátit zpět do vlasti, může být do jisté míry ohroženo. Nad tímto zájmem však převažuje zájem na zachování veřejného pořádku, který již stěžovatel svým opakovaným jednáním zvláště závažným způsobem narušil. V této souvislosti nelze ani přehlédnout, že i případné vymáhání výživného by bylo vůči stěžovateli velmi obtížné také na území České republiky, neboť stěžovatel v době, kdy se nenacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, nebyl až na výjimky zaměstnán a s ohledem na povahu jeho trestné činnosti se lze důvodně domnívat, že finanční prostředky si opatroval právě trestnou činností. Nejvyšší správní soud tedy neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku stěžovatelem a zásahu do stěžovatelova práva (resp. práva jeho nezl. dcery) na soukromý a rodinný život“ (podle rozsudku NSS ze dne 8. 3. ze dne 8. 3 2018, č. j. 5 Azs 194/2017- 22, odst. 37). Zdejší soud samozřejmě nepřehlídí, že od doby vydání rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzenými shora citovaným rozsudkem NSS se žalobcovy poměry částečně změnily, neboť jak žalobce uvedl, nyní je již zaměstnán a na výživu své nezletilé dcery N. A. pravidelně přispívá částkou ve výši 2 000 Kč. Dle soudu však tato skutečnost nepředstavuje natolik zásadní změnu, pro kterou by objektivně nebylo možno vyhoštění uskutečnit, resp. která by vylučovala jeho potenciální realizovatelnost ve smyslu závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, resp. jím vyloženého § 179 zákona o pobytu cizinců, který míří především na situace existence hrozby závažné újmy v zemi původu.

31. Za zásadní skutečnost vylučující potenciální uskutečnitelnost vyhoštění ve smyslu posledně odkazovaného rozhodnutí rozšířeného senátu NSS nelze považovat ani žalobcem tvrzený záměr uzavřít sňatek s L. F. Tvrdí-li žalobce, že se o tomto svém záměru nezmiňoval před správními orgány pouze ze strachu, aby neupozorňoval na soužití nesezdaných osob, pak toto nelze považovat za věrohodné, neboť vzhledem k době, kterou žalobce na území České republiky již strávil, si nelze rozumně vysvětlit, proč by měl vnímat jako rizikové, že se před orgány veřejné moci zmíní o nesezdaném soužití s jinou osobou. Navíc případné uzavření sňatku s L. F. za účelem údajného vytvoření zázemí pro nezletilou dceru N. A. příliš nedává příliš smysl v kontextu celého žalobcova příběhu, neboť žalobce od doby svého propuštění z posledního výkonu trestu v roce 2017 udržuje s L. F. v zásadě distanční vztah a svůj záměr vytvořit s ní rodinnou domácnost za účelem společné péče o dceru překvapivě projevil poprvé až v soudním řízení o přezkumu správního zajištění, ačkoliv na to měl od propuštění z výkonu trestu již skoro sedm let. Nadto žalobce ani nijak nevysvětlil, jak je to s jeho manželstvím s K. K., se kterou byl v době vyhošťovacího řízení ještě stále formálně v manželství (z pozdějších podkladů založených ve spise přitom nevyplývá, že by toto manželství bylo již rozvedeno). V tomto směru soud přisvědčuje argumentaci žalovaného, že žalobce měl od doby svého propuštění z výkonu trestu dostatek času, aby tyto své poměry urovnal.
32. V zásadě z týchž důvodů není relevantní ani navazující námitka žalobce, že dosud nebylo rozhodnuto o jeho bližší nespecifikované žádosti o přechodný pobyt z prosince 2023.

33. Namítá-li žalobce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil délku uloženého zajištění, pak soud konstatuje, že žalovaný stanovení doby zajištění 90 dnů odůvodnil předpokládanou složitostí přípravy správního vyhoštění a nutností připravit náležitosti k jeho realizaci včetně přípravy dokladů (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). V žalobě přitom není rozvíjena argumentační polemika s tímto závěrem, není předkládáno, proč by v daném případě mohlo být dosaženo účelu zajištění kratší dobou trvání. Vzhledem k míře obecnosti daného žalobního bodu soud se stejnou mírou obecnosti uzavírá, že závěr žalovaného o stanovení délky zajištění považuje za adekvátní a v zákonných mezích, kdy je stanoveno v polovině výše zákonné sazby (srov. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
34. Podobně obecně je v žalobě namítáno, že v případě žalobce byly dány okolnosti odůvodňující užití mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice žalovanému vytýká, že žalovaný dostatečně nezohlednil majetkové, osobní a rodinné poměry cizince a přiměřenost zásahu, jakož i charakter porušení jeho povinností, patrně však pomíjí, že tyto otázky jsou v souvislosti s úvahou o možnosti užití mírnějších opatření zvažovány (viz str. 5-7 napadeného rozhodnutí). V žalobě přitom není predestirána konkrétní oponentura vůči těmto závěrům, ale je projevován spíše všeobecný nesouhlas s nimi. Žalobce sice tvrdí, že v jeho případě jsou dány okolnosti odůvodňující užití daných institutů, ale téměř neuvádí, jak konkrétně si jejich realizaci představuje a které opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců by zrovna v jeho případě mělo přicházet v úvahu. Nutno opět připomenout, že žalobce je v řízení zastoupen advokátkou, tedy v tomto směru nelze uvažovat o překážce způsobené jazykovou bariérou. S ohledem na míru obecnosti daných námitek soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí otázka možnosti mírnějších opatření zvážena byla, byť s výsledkem pro žalobce negativním, přičemž žalovaným uváděné skutečnosti mají oporu v obsahu správního spisu. Nejedná se tedy o projev svévole ze strany správního orgánu.
35. Soud nepřehlíží, že žalobce výslovně navrhoval realizovatelnost opatření 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy „*povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*“, a stejně tak nepřehlíží, že žalobce uvedl konkrétní adresu (X. X.), kde má pronajatý byt. Soud se nicméně ztotožňuje s argumentací žalovaného, že vzhledem k počtu a míře žalobcových protiprávních jednání od počátku faktického jeho pobytu na území České republiky se nelze příliš představit, že by žalobce skýtal záruku toho, že bude povinnost zdržovat se na jím oznámené adrese plnit (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Argumentuje-li žalobce tím, že již v plné míře vykonal uložený trest, pak to je sice pravdou, na druhou stranu nelze přehlédnout, že v minulosti se opakování trestné činnosti dopouštěl právě v rámci zkušební doby podmíněně odloženého výkonu trestu (viz trestní odsouzení z let 2011 až 2015 shrnutí v odst. 2 výše). Za dané situace soud sdílí pochybnosti žalovaného o životaschopnosti případného mírnějšího opatření v podobě zdržování se na oznámené adrese. Tím méně si nelze představit životaschopnost v žalobě zmiňovaného opatření hlásit se policii ve stanovené době ve smyslu § 123b písm. c) zákona o pobytu cizinců.
36. S ohledem na rozsah žalobcovy trestní minulosti a existenci pravomocně uloženého vyhoštění nelze přisvědčit ani obecně formulované námitce brojící proti tomu, že v napadeném rozhodnutí je s ohledem na žalobcova předchozí protiprávní jednání dovozována jeho nedůvěřivěhodnost.

37. Za částečně důvodnou však soud považuje žalobní námitku, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně nevěnoval bezpečnostní situaci v Nigérii.
38. Jak totiž dovodil rozšířený senát NSS v již zmiňovaném usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, „[v] případě, kdy bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců [tj. z důvodu hrozby nebezpečí v zemi původu – pozn. soudu], nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo vnitra bude v tomto případě povinno vydat toto stanovisko neprodleně tak, aby bylo možné dodržet zmiňované zákonné lhůty pro rozhodnutí o zajištění cizince.“ Navazující judikatura nicméně upřesnila, že není povinností správního orgánu si v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vyžádat stanovisko Ministerstva vnitra vždy, ale postačí si otázku vyhodnotit alespoň předběžně (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, nebo ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23, ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019-34). V této souvislosti nelze pominout závěry rozsudku NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43, podle něhož si je třeba před rozhodnutím o zajištění opatřit nové závazné stanovisko k posouzení důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jestliže je v řízení o zajištění k dispozici konkrétní výpověď o tom, že již v zemi původu čelil zacházení rozpornému s čl. 3 Úmluvy a tato výpověď se ve všech podstatných rysech shoduje s obsahem dříve vydaného stanoviska o zemi původu poskytnutého správnímu orgánu Ministerstvem vnitra.
39. V nyní posuzované věci přitom žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že oblast v Nigérii, kam by se v případě vycestování původu vrátil, pro něj není bezpečná, že patří ke skupině lidí nesouhlasících s tamním státním zřízením a že by mu tam hrozil trest smrti. V napadeném rozhodnutí však otázka předběžného vyhodnocení situace v zemi původu zůstala do značné opomenuta, resp. se omezila pouze na velmi obecné konstatování, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti bránící návratu žalobce do jeho domovského státu (viz str. 8 napadeného rozhodnutí).
40. Soud si však musel položit otázku, nakolik se částečné opomenutí dané skutečnosti v daném případě projevilo na zákonnosti samotného zajištění. Nemohl přitom přehlédnout, že otázka bezpečnostní situace v Nigérii byla závazně vyřešena již v rámci řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak přitom vyplývá z obsahu správního spisu, v rámci řízení o správním vyhoštění byla otázka bezpečnostní situace v Nigérii explicitně zkoumána (viz str. 10 odvolacího rozhodnutí o vyhoštění a zde odkazovaná závazná stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 12. 9. 2014, ev. č. ZS242274, a ze dne 5. 12. 2016, č. j. MV-151815-2/OAM), přičemž Nigérie byla vyhodnocena jako bezpečná země a tyto závěry obstály i v navazujícím soudním přezkumu (viz odst. 15 výše a tam odkazovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze a NSS). V nyní posuzované věci přitom nenastala situace předvídaná rozsudkem NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43, neboť až do podání vysvětlení nebyla k dispozici žádná žalobcová konkrétní výpověď poukazující na to, že by již v zemi původu čelil zacházení rozpornému s čl. 3 Úmluvy. Ba právě naopak, z obsahu prvostupňového i odvolacího rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, že v rámci vyhošťovacího řízení se žalobce o situaci v zemi původu nijak nevyjadřoval (resp. se k tomu výslovně vyjádřit odmítl, viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění), a dokonce tuto skutečnost ani nenamítal v navazujícím soudním přezkumu, v němž navíc ani nijak

nezpochybňoval relevanci závazných stanovisek Ministerstva vnitra ohledně bezpečnostní situace (viz reprodukce kasační stížnosti v odst. 3 až 10 rozsudku NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017-22). Nebyla zde tedy žádná konkrétní indicie o tom, že by žalobce již v zemi původu čelil zacházení odporujícímu základním právům ve smyslu Úmluvy, tím méně takovému, jež by jakkoli korespondovalo s dřívějšími stanovisky o zemi původu. Na situaci v Nigérii se žalobce poněkud překvapivě „rozpomněl“ poprvé až v rámci zajišťovacího řízení při podání vysvětlení dne 7. 3. 2024. Soud přitom považuje za poměrně kuriózní, že na tak zásadní informaci jako je riziko trestu smrti v zemi původu či příslušnost k tamnímu opozičnímu hnutí si někdo vzpomene až takřka sedm let poté, což již bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. V kontextu uvedeného soud hodnotí inkriminovanou část žalobcova podání vysvětlení jako nevěrohodnou. Z tohoto důvodu soud nepovažuje absenci bližšího hodnocení bezpečnostní situace v Nigérii za natolik zásadní vadu napadeného rozhodnutí, jež by měla vliv na jeho zákonnost.

41. Namítané nepodepsání souhlasu s dobrovolným návratem do Nigérie je pro účely posouzení zákonnosti podmínek zajištění v této věci zcela irelevantní.

V. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
43. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
44. Pokud jde o návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku podle § 73 s. ř. s., pak tento návrh je bezpředmětný vzhledem k tomu, že soud ve věci rozhodl již meritorně.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.